

Hoofdstuk 1

Franka schuift met een diepe zucht haar laptop van zich af en komt overeind. Ze is stijf. Het uurtje dat ze zou werken, is uitgelopen tot meer dan twee en dat voelt ze. Het is niet voor het eerst dat ze de tijd verliest als ze bezig is. Maar het is niet verstandig. Dat weet ze ook. En ze voelt het nog meer. Ze draait voorzichtig haar hoofd in een poging haar nekspieren wat losser te maken en kreunt zacht. Het is pijnlijk. Ze had beter moeten weten; dom. Ze trekt het elastiek dat haar donkerblonde haren bijeenhoudt eruit en woelt met beide handen door haar haren. Dat lucht op. Ze masseert met haar vingertoppen haar hoofdhuid en nek. Een blik op haar laptop veroorzaakt een verwensing. Onzin natuurlijk. Alsof dat ding er iets aan kan doen. De enige schuldige is zichzelf. Maar ze was zo verdiept in haar werk dat ze de tijd is vergeten en daar plukt ze nu de wrange vruchten van. De pijnlijke vooral.

In de keuken vult ze een glas met water en haalt haar pijnstillers tevoorschijn. Ze is aan het minderen. Dat lukt alleen als ze zichzelf in acht neemt, niet als ze zich forceert, zoals vandaag. Ze drukt op de knop van de eenvoudige koffiezetter en stopt er een capsule in. Een snel bakje sterke koffie en dan naar buiten. Wandelen. Bewegen. Vooral niet meer met haar hoofd gebogen over een laptop zitten. Terwijl het kopje volloopt, wrijft ze opnieuw over haar pijnlijke nek. Uit ervaring weet ze dat het meestal een kwartier duurt voor de pijn begint af te nemen: dat is te overzien. Even volhouden nog.

Twintig minuten later wandelt ze het dorp uit. Ze zwaait naar de oude Arménio, die in de kleine boomgaard bezig is het snoeiafval op een hoop te harken, ongetwijfeld om het binnenkort te verbranden. Hij tikt tegen zijn pet en ze glimlacht om die reactie. Ze heeft al een paar keer geprobeerd een gesprek met de man te voeren, maar met haar geringe kennis van het Portugees komen ze meestal niet verder dan een groet en af en toe een opmerking over het weer.

De lucht is bewolkt. Af en toe piept de zon ertussendoor en voelt ze de warme stralen op haar gezicht. November in Portugal, ze had geen

idee wat ze ervan moest verwachten, maar het bevalt haar tot nu toe bijzonder goed. Vanwaar ze loopt heeft ze uitzicht over allerlei heuvels met her en der kleine dorpjes of enkele huizen. Het is rustig. In de verte klinkt soms getimmer of gezaag, bouwactiviteiten ergens in het dorp. Dichtbij hoort ze enkel vogels. Er schiet een hagedis voor haar voeten weg die zich zat op te warmen in een straaltje zonlicht en opschrikt van haar aanwezigheid. Aan weerszijden van het pad dat maar door enkele auto's wordt gebruikt, bevinden zich eenvoudige stapelmuurtjes ter afbakening van de velden met olijfbomen. Die zijn vorige week vrijwel allemaal leeggehaald. Ze heeft mensen zien plukken, voornamelijk ouderen. Wat een werk. Op ladders de boom in, veelal met de hand, hoewel ze ook iemand had gezien met een soort elektrische trilhark. Dat had haar geboeid en ze had een tijdje toegekeken. Met handen en voeten had ze een gesprek geprobeerd te voeren met de plukker en hij had haar laten zien hoe het werkte. Zelfs dat soort simpele ontmoetingen vindt ze tegenwoordig al bijzonder. Rustgevend. Het brengt het leven terug tot de essentie, niets meer en niets minder.

Aan de weg tussen haar dorp en Porto de Mós, de grootste plaats in de directe omgeving, ligt de perserij. Toen ze haar weekboodschappen ging doen, had ze de lange rij auto's, pick-ups en busjes zien staan, afgeladen vol met olijven. Binnenkort kan ze dus haar voorraad olijfolie gaan aanvullen. Het is een beeld van het eenvoudige plattelandsleven dat ze kan waarderen. Beter nog: waar ze van geniet. Het sluit op dit moment volledig aan bij haar behoefte aan rust. Het voelt kneuterig en veilig en dat is wat ze wil. Nodig heeft.

Ze komt bij het kleine kappelletje waar ze meestal omdraait en terugkeert. Hoewel ze het heerlijk vindt een eind te wandelen, moet ze nog steeds haar energie verdelen. Niet te veel, niet te snel. Alles wat ze vandaag te veel doet, moet ze morgen bezuren. Haar lichaam is nog steeds niet volledig hersteld van alle opgelopen verwondingen. In haar hoofd wil ze meer dan ze kan en daar moet ze continu rekening mee houden.

Ze leunt tegen de betegelde zijmuur en tuurt in de verte. Daar ligt de rest van de wereld, hier kan ze doen alsof die niet bestaat. Alleen zij.

Precies zoals ze het hebben wil. In elk geval voorlopig. Het contact met vrienden, familie en ex-collega's gebeurt sporadisch via wat appjes en dat is voorlopig meer dan genoeg. Ze heeft ruimte nodig, tijd en vooral niemand die zich met haar bemoeit.

Het kleine huis dat ze huurt is puur toevallig op haar pad gekomen. Een verpleegster in het ziekenhuis in Nederland had een moeder, die weer iemand kende met een huis. In Portugal nota bene. Ze had geen moment getwijfeld en direct contact gezocht en nu is het huis – in elk geval tijdelijk – voor haar. Voorlopig twee maanden, tot net na kerst, daarna ziet ze wel verder. Hoewel iedereen haar gewaarschuwd heeft, de meesten het haar zelfs met klem afraadden, heeft ze doorgezet. Ze weet zelf ook dat het eenzaam kan zijn en koud. Winter in midden Portugal in een huis met enkel twee haarden is nooit zo comfortabel als in een Nederlandse flat of rijtjeswoning. *So what?* Ze heeft het vaker zonder comfort gedaan, ze zoekt geen luxe, ze wil rust. Alleen zijn. Herstellen. En dat allemaal op haar manier. Tegen alle goedbedoelde raad en advies in.

Ze weet dat iedereen het beste met haar voorheeft, maar de bezorgdheid benauwde haar en al snel wilde ze enkel weg. Maakte niet uit waarheen, dus Portugal leek een goed idee. En dat is het ook. Ze geniet elke dag van de rust en de ruimte. De mensen zijn vriendelijk, nieuwsgierig ook, en dat is logisch als er plotseling een vrouw alleen in het dorp verschijnt. Maar ze zijn absoluut niet opdringerig. Ze heeft het gevoel welkom te zijn en meer zoekt ze niet. Nog niet. Eerst moet er een hoop genezen en niet alleen lichamelijk. Wat er daarna gebeurt, is van later zorg. Eén stap tegelijk dan is alles te overzien.

*

David spoelt het gebruikte, vlijmscherpe mes af en wrijft het droog voor hij het terug in de hoes schuift. Het is meer dan een simpel stuk gereedschap: het verdient respect. Het heeft in het verleden zelfs zijn leven en dat van anderen af en toe gered.

Zijn blik glijdt naar de...